

mærksom paa, at jeg ikke har sagt, at dette **Ændringsforslag** vil gaa ud paa, at bringe Justitsministeren under en Kontrol af Sogneraadene. Det vilde være et meget for stærkt Udtryk, og det har jeg heller ikke brugt, men jeg har sagt, at **Ændringsforslaget** maatte fornuftigvis vække den Forestilling, at der skulde tages meget væsentligt Hensyn til Sogneraadets Indstilling, og at denne saaledes maatte komme til at udøve et Tryk paa Justitsministeren. Det var det Udtryk, jeg brugte, og det mener jeg ogsaa, jeg kan sige; thi naar det ikke skulde være Meningen, saa vilde man jo ligesom gjøre Nar ad Sogneraadene ved en Bestemmelse af den Art. Naar man sætter noget Saadant ind i Loven, som, at man kan give En eller Anden Bevilling, naar Sogneraadet finder det nødvendigt, og dets Indstilling tiltrædes af Amtsraadet, maa det fornuftigvis forstås saaledes, at det i Reglen skal være saa. Hvis det skulde forstås saaledes, at det var Noget, man slet ikke behøvede at bryde sig om, vilde det være en betydningsløs Ret, man saaledes indbrømmede Sogneraadene. Naar Loven, hvori det staar, skal loyalt anvendes i Praxis, bliver den at anvende saaledes, at man i Reglen retter sig efter den foreliggende Indstilling, naar der ikke gives særlige Grunde derimod, og i den Henseende har jeg heller ikke misforstået Forslaget. Jeg har heller ikke misforstået det i den Retning, at det skulde være Forslagsstillerens Mening, at der absolut i hver Kommune skulde være een, thi det kan jeg naturligvis nok tænke mig, at der kunde være Kommuner, hvor det ikke behøvedes. Der er forresten en anden Retning, hvori jeg ikke skjønner rettere, end at Forslagsstillerens Forslag ikke er heldigt, og det er den, at det vil føre med sig, at der maa ikke være mere end een i hver Kommune, ligesom det overhovedet nærmest maa føre til, at der bliver en Slags Stavnbaand i den Retning. Jeg tror, at det i den Henseende er langt at foretrække, at Forholdet lades ganske frit. Saaledes som den Slags Sager behandles nu, vil der ikke blive en saa særdeles stor Forskjel, tror jeg, fra det, som den ærede sidste Læser ønsker, thi ogsaa nu gives jo disse Bevillinger slet ikke sjældent. Jeg har givet ikke ganske saa i den Tid, jeg har været Justitsminister, og i Almindelighed gaas der saaledes frem, at naar En andrager om at faae denne Tilladelse, søger han at bilægge sin Ansøgning med saa mange anbefalinger, han kan, og i den Henseende er det vist meget sjældent — jeg tror ikke, det let vil forekomme — at Noget unblader at forsyne sig med Sogneraadets anbefaling, hvis han ellers kan faae den. Det er altsaa et Moment, der ved disse Sagers Afgjørelse altid vil komme væsentlig i Betragtning, om de lokale og med Forholdene bekendte Myndigheder ønske det eller ikke. Jeg tror derfor virkelig, at der egentlig heller ikke behøver at gjøres noget Særligt i denne

Retning, forudsat at det ikke er Meningen at tillægge Sogneraadet en ekstraordinær større Myndighed end den, de hidtil have haft paa dette Omraade.

Strandbov: Jeg kan slutte mig til den ærede næstsidste Læser (Termansen) angaaende **Ændringsforslaget** under Nr. 17, men det forekom mig, som om den høitærede Justitsminister misforstod Forslagsstilleren eller idetmindste det, jeg kan se i Forslaget. Det er ganske vist, at Ministeren siger, at de, der ansøge, unblade ikke at faae saamange gode Paategninger paa deres Ansøgning, som det er muligt, men jeg har opfattet Forslaget saaledes, at det ikke skal være som et Tryk paa den høitærede Minister, men snarere som Beilebning. Det er dog klart, at dersom der kan være forbundet nogen Fordel med at faae en saadan Bevilling, kan det godt være, at Personer af Bindsyge ansøge om Bevilling, og det kan være, at de kunne faae en hel Del Underkrifter, som jeg for mit Vedkommende lægger mindre Vægt paa, men naar en saadan Ansøgning kommer ind til den høitærede Minister med et Sogneraad, jeg mener hele Sogneraadets Paategning og Amtsraadets anbefaling, vil jo den høitærede Minister, synes det mig, i fulbeste Maal være sikker paa, at det er en Ansøger, som er værdig til at faae Ansøgningen bevilget. Jeg antager, at det høie Thing er enigt i, at der findes mange Steder i Danmark, hvor Kreaturvast vil være ligefrem umulig paa den passende Tid, hvis den skulde foretages af examinerede Dyrlæger. Det tror jeg nok, vi ere enige om, men det, det kommer an paa for Ministeren, er at faae den klareste og tydeligste Visshed om, at det er den paalideligste Mand i Egnen, som hele Befolkningen har Tillid til. Det er jo ganske vist, at det er meget farlige Stoffer at handle med, og jeg synes derfor, at Ministeren maatte kunne være bange for at blive udsat for at give Bevilling til Folk, som ere mindre vederhæftige. Jeg vilde ønske, at dette Forslag kunde blive vedtaget for at fiktive Befolkningen imod, at Ministeren giver en Bevilling — det kunde jo tænkes — til Folk, som enten ikke forstaa at benytte disse farlige Stoffer, eller som søge Bevilling af Bindsyge eller af andre Grunde, uden at der egentlig er nogen Trang tilstede i Befolkningen til, at en saadan Bevilling bliver givet, thi det er dog, antager jeg, det høie Things Mening, at Ingen bedre kjender til de lokale Forhold paa en saadan Egn end et Sogneraad. Naar der saa tilmed i Forslaget er føiet til, at Amtsraadet skal anbefale Andragendet, vilde det gjøre mig ondt, om dette **Ændringsforslag** ikke skulde blive vedtaget.

S. Pedersen. Jeg er fuldkommen enig i den Hensigt, som Forslaget, saaledes som det er udtalt navnlig af det ærede Medlem for 11te Kreds (Termansen), har til Formaal at ville